Ч. 157. Субота 14 (27) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Осінна проґрама ради державної. — З Угорщини. — Албаньский революцийний комітет.— Російскі жаданя. — З Хіни).

Politik доносить, що раді державній буде предложений на однім з перших засідань (в початках жовтня) буджет на рік 1902. Правительство привязує велику вагу до того, щоби буджети на рік 1901 і 1902 були полагоджені до кінця грудня, а то тому, щоби на другий рік можна було приступити до спокійного парляментарного полагодженя угоди з Угорщиною та до ухваленя нових цлових тариф. Аби наклонити раду державну до скоршого полагодженя буджету, має правительство намір скликати краєві сойми в січни 1902 на довші сесиї.

На Угорщині відбув ся передвчера в тренчиньскім комітаті доповняючий вибір до сойму. Побідив кандидат людової партиї папскпй підкоморник Ал. Ернст, по шаленій, як найбезвзглядній агітациї. Взагалі опозиция в угорскім соймі росте в силу.

Революцийний албаньский комітет переніс ся до Дульціна в Чорногорі. До того міста скликано також албаньский конґрес. — З Корфу доносять о нових розрухах викликаних албаньскими бандитами. Кільком албаньским ватагам зайшли дорогу відділи турецких войск. Прийшло між ними до формальної битви, котра закінчила ся раненими і убитими по обох сторонах. Туркам, котрі впали в руки Албанців, поутинано голови, понашпилювано їх на жердки і з тріюмфом обношено по албаньских селах.

З Царгороду доносять, що російский амбасадор зажадав дуже енерґічно від султана, аби Туреччина відступила Росиї дві стациї на уголь в перскім заливі. Рівночасно амбасадор домагав ся відступленя кількох точок на берегах Малої Азиї в цїли урядженя таких самих стаций. Доси турецке правительство не згодило ся на жаданє Росиї, але здає ся, що єї опір не довго потреває.

Хіні грозять нові розрухи. З Шангаю доносять, що там мають урядові донесеня о руху між тайними товариствами в окрузі Гсінва, провінциї Фокієн. Небезпечність грозить найбільше місиям. Хінці знов зачинають перетинати телеґрафічні дроти в околицях Тієнтсіну. Се перший результат того, що держави зрекли ся части власти в користь хіньских урядників. Дальше доносять, що Лїгунчан виступив в острім тоні против одного члена провізоричного правительства і заявив, що надіє ся в короткім часі усунути цілковито провізоричне правительство. В Тієнтсіні панує несокій, гадають, що лише найбільша рішучість зі сторони держав може унеможливити вибух нової ворохобні.

Рух виборчий.

Польскі дневники оголошують дальші кандидатури на послів: в місті Львові кандидує Рутовский (з сільскої куриї: др. Кость Левицкий, Мерунович, Брайтер). З сільскої куриї в коросненьскім округу кандидує п. Стапіньский, а дотеперішний посол з сеї куриї п. Авґуст Горайский старає ся о мандат з міст Сянік-Коросно, де людовці висувають кандидатуру шевця Пєха. З куриї міст Ясло-Горлиці кандидує пан Войтіх Вехопьский, а з сільскої кириї властитель дібр п. Плоцкий і кс. Ян Келяр. — З сільскої куриї грибівского округа кандидують: нотар Клеменсевич, ґр. Боровский і повномочник дібр Дуніковский та господар Целюх. — З сільскої куриї сяніцкого округа кандидує маршалок Трусколяский попри дотеперіштого посла Міляна. — З сільскої куриї березівского округа кандидує кс. Самоцкий і людовець Врона. В ново-сандецким окрузі кандидує в сільскій куриї против дотеперішного посла Поточка п. Знаміровский, бурмістр Криниці.

Народово-антисемітске сторонництво (Стояловці) ставлять в краківскім повіті селянина Птака, в новоторскім повіті посла др. Данеляка, в хшанівскім повіті посла Войтигу, а в мисленицкім повіті кс. Шпондра.

В Стрию на місце др. Фрухтмана старають ся о мандат з міста бр. Бруніцкий зі Стрілкова і радник Евг. Абрагамович. — З міста Самбора кандидує Гіковский посол до ради

---

7)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).

(Дальше.)

— То бо й не лицарска річ бавити діти, — боронив ся пан Роберт.

— То чомуж свариш ся зі мною, кілько разів не хочу тобі подати синка, побоючи ся, щоби ти єго дрібного тіла не подавив своїми, згрубілими від меча лапами?

— Бо, бо..,. Ті баби, то все....

— Бо любиш свого сина.

Муж і жена споглянули на себе. Погляд той був такий ясний, такий ніжний, що кидав блеск щастя на їх лиця.

Ґрафиня похилила голову. Вид чужого щастя пригадав їй власну самоту.

— Щастю вашої милости не дав би ради і сам Амор — відозвав ся трубадур.

— Ґадаєте? спитав пан Роберт.

— Так гадаю і вірю. Стріли того пустія влучають лиш там успішно, де муж занедбує жену, або жена мужа. Супротив щирої любови єго штуки безсильні.

— Колиб я знав, що говорите правду, то запросив би вас до Ліе на веселий бенкет.

— Тепер можете мене запросити безпечно на десять бенкетів і замкнути мене навіть з панею Аґнішкою на цілий день в коморі.

Знов поглянув пан з Тараскон бистро на ґрафиню і на трубадура, і усьміхнув ся другий раз під вусом. Єго усьміх говорив: Ага, то я вгадав....

— Обиди ся, Аґнішко — сказав. — Бо ви женщини, хоч би любили найбільше, найчеснійше своїх мужів, обиджуєте ся мабуть, коли кождир лицар не паде трупом, ражений на смерть вашими принадами.

— На доказ, що тобі Господь дав розумнійшу жінку, ніж иншим лицарям — говорила пані Аґнішка — запрошую пана Вільгельма в твоїм імени до Ліе на цілий місяць і обіцюю бути дуже вічливою для него. Чи потвердиш запрошенє своєї жени?

— Була би велика честь для нашого замку, коли би пан Вільгельм схотів з нами нудити ся — відповів пан Роберт вічливо. — Але може мені покажуть коні, котрі пан Раймон спровадив з Кастилиї. Я хотів би їх видіти, бо дуже на них цікавий.

Лицарі підняли ся і пішли до стайні.

Коли пан з Тараскон лишив ся сам з Трубадуром, взяв єго під рамя і сказав притишеним голосом, хоч нїхто не міг їх чути, бо жара і блеск, бючі від каменів, виполошили навіть службу з вимощеного подвіря.

— Бавите ся в небезпечну гру, пане Вільгельме. Граф Раймон не належить до тих, що вдоволюють ся нешкідними грозьбами. Він добуває сейчас меча і убиває.

— Не розумію значіня ваших слів, — відповів трубадур.

— Ми старі други, Вільгельме, неодну чарку випили разом, цілували нераз неодні ті саме хороші уста, і не раз, не два стали побіч себе в борбі мужів. Чого мене боїте ся? Цілком не дивую ся, що вам подобає ся пані Марґаріда, а ви їй. Той розбишака Раймон сам не знає, яким скарбом Господь Бог єго надїлив. Належить ся єму за те кара, але я не хотів би, аби ви стали жертвою єго гніву. Шкода вашої молодости, ваших пісень.

— Доси не зрадив я довіря пана Раймона.

— Але не знаєте, що стане ся завтра, позавтру. Коли любов засліпить грішного чоловіка, тоді.... Але ви, сьпіваче, знаєте лїпше від мене хитру силу любови. Не буду вас перестерігати перед єї сильками. Прошу вас лише: будьте осторожні, а коли би вам прийшло схоронити ся перед гнївом Раймона, памятайте, що моє Ліе лежить недалеко від Червоного замку.

Мовчки стиснув трубадур руку пана з Тараскон.

Коли лицарі відійшли з ґанку, обіймила пані Аґнішка ґрафиню і сердечно єї поцілувала.

Довгу хвилю держали ся обі сестри в обіймах, відтак почала пані з Тараскон:

— Від часу, коли мої люблячі не мали щастя оглядати хорошої Марґаріди, побіли якийсь глубокий біль ті цвитучі лиця. Ти нещаслива, Марґарідо; твоє серце гризе червак смутку.

Ґрафиня глядїла перед себе, сплївши руки на лоні. Уста єї дрожали в кутиках.

— Говори, не укривай нічого перед люблячою сестрою, — наставала пані Аґнїшка. — Ти знаєш, що відчуваю твою журбу більше як власну.

державної з великої посілости. — В Новім Санчи з міскої курії (по уступаючім Дунаєвскім) нотар Литиньский, інфулат кс. Ґуралік і лікарі др. Кмітович та др. Леман, жид-социяліст.

Дальше з сільскої курії подають часописи ось які кандидатури: в Ліску повітовий маршалок Рамулт замість дотеперішного посла ґр. Красицкого; в Гусятині ґр. Ад. Ґолуховский; в Кракові і Домбровій дотеперішні посли Вуйцік і Бойко; в Яслї селянин людовець Древняк против Дати; в Бялій Крамарчик; в Бохнї кс. Стояловский; в Лимановій ґраф Водзіцкий, Маршалкович і др. Данеляк.

„Галичанин" доносить з Перемишля, що там в сільскій курії зголосив свою кандидатуру др. Володислав Чайковский, а що-до кандидатур в долиньскім повіті подає, що до львівскої „Русской Ради" зголосив свою кандидатуру на сільску курию лікар др. Евген Озаркевич.

Новинки.

Львів дня 26 го липня 1901.

— **Ц. к. Рада шкільна** ухвалила між иншими, на засіданю з д. 15. с. м. іменувати в школах народних: Матильду Екертівну старшою учителькою 5-кл. школи женьскої в Буску, Олену Главатівну мол. учителькою 6-кл. шк. женьскої в Долинї, Ст. Чайковского мол. учителем 4-кл. школи муж. в Самборі, Ольгу Микевичівну мол. учителькою 4-кл. школи в Тлустім, Анелю Шльосерову мол. учителькою 5.кл. школи в Мостах великих, Никол. Стефанцева старш. учителем 6-кл. школи мужеск. в Збаражи, Марию Косманівну молодшою учителькою 2-кляс. школи в Ясени, Мар. Станьковску мол. учителькою 2-кл. школи в Вібрції, Констант. Бабицкого мол. учителем 6-кл. школи муж. в Збаражи; — управителями шкіл 2-кляс.: Йос. Гуза в Степятині і Здисл. Кірхнера в Драганівці; — учительками молодшими 2-кл. шкіл: Вікт. Вариводу в Лисци, Марию Вестфалевичівну в Болеховичах, Стан. Дубрасевичівну в Баличах, Олену Неуцку в Прусах і Каз. Зегадловичівну в Поршнї; — учителями і учительками 1-клясових шкіл: Ольгу Буркевичівну в Дібци, Володиславу Лісовску в Дублянах II, Стеф. Бабія в Бекерсдорфі, Мелянію Булівну в Грабові, Ілію Шалавту в Скоморохах старих, Йос. Любенця в Журавенку, Гавр. Шадковску у Варволинцях, Яна Дельмана в Спасї, Олену Петровичівну в Оравчику Ів. Сармагюка в Дамаморичу, Анелю Етьоннівну в Боратинї, Мих. Яхимовича в Первятичах, Ілію Стебельского в Явчи, Фльор. Машківну в Довгім калускім і Луку Якубовского в Яцівцях: — перенести: Льва Гарасимовича учителя 1-кл. школи в Молотковї на посаду старшого учителя 4-кл. школи в Ланчинї, Ант. Павлусевича старшого учителя 6-кл. школи в Долинї на рівнорядну посаду до мужеск. школи в Гусятині: Ів. Лайка учителя 1-кл. школи в Хлївчанах на рівнорядну посаду до школи в Ільнику; — вилучити: громаду Ямну надвірнянского округа з обсягу шкільного в Микуличинї і зорганізувати окрему 1-кл школу в Ямнї; — зорганізувати 1-кл. школу в Повітовій калуского округа і перемінити 1-кл. школи народні на 2-клясові: в Ганусівцях станиславівского округа і в Богатківцях підгаецкого округа.

— **З Бережанщини** пишуть до „Діла": Комітет людових концертів подає до відомости, що давати буде почавши від неділї дня 28-го липня безплатні популярні вечерницї по читальнях „Просьвіти" в Бережанщинї. Перші вечерницї відбудуть ся в Гиновичах в память Т. Шевченка з слїдуючою програмою: 1) Вступна річ про значінє Шевченка для селян. 1) Відспіванє народних пісень. 3) Читанє Шевченкових творів з обясненями. 4) Патріотичні пісні з коротеньким оглядом минувшини України-Руси. 5) „Іван Підкова" декламація зі вступом про Козацтво. 6. Відспіванє народних пісень. 7) Читанє Шевченкових творів з обясненями. 8) Ще не вмерла Україна зі вступом про самосьвідомість. — Комітет людових вечерниць в Бережанщинї: В. Бачиньский, З. Куделя, Гр. Качала.

— **Виділ „Филії руского товариства педаґоґічного в Станиславові"** запрашає от сим всїх Вп. Членів на „Надзвичайні загальні збори", що відбудуть ся дня 3-го н. ст. серпня с. р. о годині 6-ій вечером в комнатах „Руской Бесїди" улиця Собіского ч. 28. — На порядку дневнім буде: Зреорґанїзованє бурси і поладнанє инших важнїйших справ. Виділ просить уклінно о громадну участь. — В Станиславові дня 23-го липня 1901. За виділ: Прокіп Рубчук, член виділу, Ем. Кадайска секретарка.

— **Іспит зрілости** екстерністок відбував ся в львівскій женьскій семинариї від 1-го до 13-го і від 15-го до 23-го с. м. Зголосило ся до іспиту 96 кандидаток. З них здало 26, поправку одержало 27, а репробовано 43. Іспит здали: Сара Андерман, Мар. Арвай, Файга Бібрінґ, Мар. Біпюф, Ел. Данелець, Людв. Дашкевич, Кам. Древновска, Ел. Флях, Ольга Губрянович, Анна Ґрот, Ванда Гачевска, Дора Кальмус, Ів. Карлович, Ядв. Конистиньска, Ядв. Кордецка, Мар. Крейчі, Анна Крогульска, Ґертр. Лисовска, Соф. Орлович, Юл. Осуховска, Мар. Пелячок, Соф. Смутни, Роз. Щигельска, Вал. Шумляковска, Соф. Випиньска і Ел. Жураковска.

— **Наслїдки пияньства.** Зарібник Гаврило Чухрай підпивши собі добре, почав передвчера сварку з крамаркою Коркесовою при ул. Сербскій у Львові і розбив її дві великі бутлї. Арештований за то не успокоїв ся, але кинув ся на поліцианта, подер на нїм одїж, а навіть коли єго приведено на поліцийну інспекцию, повибивав там руками шиби. Треба було єго аж закувати і так відставити на стацию ратункову, де єму пообвязувано покалїчені склом руки.

— **Огнї.** В Болехові згоріло перед двома днями 7 домів. Огонь, як здогадують ся, був підложений.

— **О землю.** Таких справ як слїдуюча, в Росиї богато і всї кінчать ся так само. Селяни села Боровка, самарскої губернії, знайшли десь старі грамоти, з котрих показало ся, що з ґрунтів ґр. Орлова-Давидова належить по праві і праву 7000 десятин або два рази тілько моргів громадї; бо то були колись громадскі ґрунти. Грамоти були правдиві, але стратили вже були свою важність, бо настало було передавненє і ґр. Орлов-Давидов був внаслїдок того дїйстним і законним їх властителем. Селянам не могло то поміститн ся в голові і они гадали, що лиш через то не можуть прийти знову в посїданє тих ґрунтів, що ґр. Орлов-Давидов має великі впливи в урядах. Отже одного дня вібрало ся около тисяч селян на спорнім ґрунтї, а коли там зявили ся і управитель маєтности і правительственний комісар — громада завізвала їх, щоби они показали грамоти, на основі котрих

Очи ґрафинї обернули ся до сестри сумні, повні сльоз.

— Легко відчуває ся чужу журбу, коли не угинає ся під тягаром власної — сказала придавленим голосом.

Панї з Тараскон взяла руки ґрафинї в свої долонї.

— Знаю, що пан Раймон любить більше свої соколи, свої пси, своїх забіяків, як тебе, знаю, що й твоє серце не забило нїколи живійше, горячійше для него. Але ти привикла вже до байдужности мужа, перестала бажати его пестощий, его любови. Не той біль побілив твої лиця, пригасив огонь твоїх палких очий.

Грудь ґрафинї піднесло тихе зітхненє.

— Не укривай нїчого передомною, скажи менї всьо. В двоє лекше двигнемо тягар твого болю — просила панї Аґнїшка. — Чиж би?...

Впіпила слїдчий погляд в лице сестри силуючись сягнути до глубини еї душі.

— Чиж би?... Він такий хороший... Не богато лицарів може порівнати ся з паном Вільгельмом... Колиб я не любила Роберта...

Імя трубадура облило лице ґрафинї огненним румянцем.

— Ааа!... Отже прийшло на тебе то, що заколочує спокій нам женщинам і тобою так все поважною, так терпеливою тепер заволоділо? Побідив чар тої найсолодшої зі всїх пристрастий?

Нагле з нїжної сестри змінила ся панї Аґнїшка в цїкаву жінку, котру любов займає більше від найважнїйших подій сьвіта.

— Оповідж... як то було... коли, як ви собі сказали, що любите ся — питала живо, присуваючи ся до сестри.

— Досп нїчого не було — відповіла ґрафиня.

— Нїчого? Як то? Любите ся і нїчого між вами не було, нїяких сходин, нїяких пестощий?

— Не знаю, чи мене Вільгельм любить — сказала ґрафиня, спускаючи очи.

— Не знаєш? Ти... не знаєш? Котраж женщина не знає, коли еї лицар любить?

— Він такий дивний... уникає мого товариства... в моїй присутности звичайно мовчить... на мої питаня відповідає впинаючо.... Коли наші погляди стрінуть ся відвертає ся... — говорила ґрафиня.

— Відвертає ся? — підхопила панї Аґнїшка, присуваючи ся ще близше до сестри.

Еї трохи придовгий носок видав ся ще довший; витягнула его цїкаво.

— Кажеш, відвертає ся? То дуже добрий знак. Але як дивить ся на тебе? Чи холодно, сумно, або нїжно?

— Его очи посумнїли від часу, коли гостить в Червонім замку. І значно приблід.

— Очи его посумнїли і приблід? То певний знак! Він тебе любить!

— Не любить, хто хоче утїкати.

— Хоче утїкати? — скрикнула панї Аґнїшка. — То ще певнїйший знак.

— А ти Марґарідо, любиш его? — спитала.

Ґрафиня зложила руки як до молитви і піднесла очи в небо.

— Всї туги, жалї, смутки і бажаня моєї самотної молодости вложила я в то чувство — говорила теплим голосом. — Любов для Вільгельма пірвала мене як вихор і як вихор вимела з моєї душі давнїйші постанови. Обридла менї неволя у Раймона, я зненавиділа покору, терпеливість і байдужність; вже навіть не умію молити ся. Пробудило ся у мнї споневіряне, погорджене серце жіноче, збурила ся, закипіла кров Провансальки. Малаж би я зівяти передчасно, без сонця любови, як нужденне зїлє в скалистій щілинї? Чимже я заслужила на так люту долю? Найбіднїйша підданка тулить до лона голову улюбленого, а я, Марґаріда з Бокоар, можних предків можна дочка мала би бути засуджена па вічну зиму тому, що ґрафови Раймонови подобало ся заокруглити моїми добрами ґрафство руссільоньске?

Замовкла стиснувши уста і зморщивши брови. В тій хвили не було па еї лици мягкости люблячої женщини. Рішучість, сильна воля промавляли з еї енерґічних черт.

Але по хвили розхилили ся еї уста, розсунули ся брови. Блїдий румянець легко закрасив еї чоло і скронь.

— Чи я его люблю? — говорила пристрастним шептом. — Як цьвіт любить росу, як земля сонце, як місяць звіздисте небо, моя душа єсть его душею, моє серце его серцем, моє житє его житєм. А він, а він?

— І він любить тебе — потїшала еї сестра. — Відвертає ся, бо боїть ся чару твоїх очий, мовчить, бо его заголомшує, одурює солодкий твій голос, хоче утечи, бо знає що улягне, коли довше лишить ся при тобі.

— Але длячого хоче утечи перед щастєм любови? — питала ґрафиня.

— Не перед щастєм хоче утїкати, але перед розцукою, доки его та блїда відьма не впхопить в свої люті кіґтї. Коли би знав, що ти его любиш, не утїкав би. Заохоти его, скажи єму сама, що твоє серце належить до него, а пересьвідчиш ся, що спокійне, безсторонне моє око бачить лїпше, яснїйше від твого, котре притемнила солодка пристрасть. Він боїть ся, щоби тебе не обидив своєю любовію.

— Любов трубадура Вільгельма з Кабестен не обиджує нїякої женщини.

— А може здержує его взгляд на пана Раймона. Він лицар, а лицарі шанують жени приятелів.

— Раймон не заслугує на нїякі взгляди, бо легковажить мою супружу вірність.

— Так гадаємо ми, женщини, але мужі мають инші погляди. Зроби, як тобі раджу, а пересьвідчиш ся, що не помиляю ся.

— Послухаю твоєї ради.

ґрунт належить до ґрафа. Управитель не хотів того зробити, а селяни переконані о тім наєвно, що суть властителями ґрунту, постановили его обняти зараз в посідане. На приказ старшини виїхало на поле 250 плугів і розпочали заорювати ґрунт. За першим плугом ішов 80-лїтний дїдусь, а за его примїром пустились і всї прочі плуги. В той спосіб заорали они 150 десятин і селяни вернули домів, щоби на другий день то само дальше робити. Коли на другий день вийшли знов на поле, застали там вже ґубернатора, котрого завізвано телєґрафічно, щоби він успокоїв людий. На вид ґубернатора люди поклякали (звичайно як темний нарід) і так вислухали его промови. Ґубернатор гадав, що успокоїв людий і поїхав, а селяни тимчасом забрали ся знову до дальшої роботи. Аж на третий день прикликане войско зробило спокій, а селян яко бунтівників засуджено на арешт.

— **Нещаслива пригода.** Називав ся Муха і як муху мур его роздушив. Стало ся то в селї Коритниках під Перемишлем, де викопувано землю на ледівню. При тій роботї працювало трох робітників, а землю викопувано під мурованою стайнею. Нараз завалив ся мур. Два робітники могли ще якось щасливо усунути ся, а третого привалила цеґла і забила на місци. Коли его видобуто зпід розвалин, представив ся очам страшний вид. Нещасливому Мусї голову зовсім розплескало; він лишив жінку і шестеро дїтий. Муляря, що вів ту роботу, потягнено до одвічальности.

— **Порядок мусить бути.** Річ дїє ся у Франциї, але так само могла би дїяти ся і у нас. До порядку належить, щоби податник платив свої податки. Але коли податник виграє раз процес против „побираючої“ власти, то всї его товариші долї тїшать ся з того. На жаль париский інжинєр від зелїзниць Теофіль Вільдіє не може поки ще сказати того о своїй справі. Вернувши із своєї повесїльної подорожи застав він на свій превеликий страх своє помешканє розбите а свої меблї опечатані урядовими печатками. Та несподїванка була для него тим прикрійшою, що примусове поступоване наступило за податок в сумі 6 франків і 5 сантимів від вельоципеда, котрий Вільдіє завсїгди точно платив та й мав на то поквітоване. Его взяла злість за таке поступованє і він завізвав екзекутора податкового Віґа, та зажадав відшкодованя і знесеня фантованя. При судовій розправі екзекутор податковий предложив із своєї сторони виставлене зовсїм в порядку розпоряджене уряду податкового, наказуюче єму, щоби він за залягаючих 6 франків і 5 сантимів податку зафантував інжинєра Вільдіє. Екзекутор додав: „Коли поборець податковий помилив ся, то чіпайте ся его а не мене, бо я роблю лиш то, що менї кажуть. Чи податок дїйстно залягає, чи нї, то мене нїчого не обходить“.

— **Аґента, що вербував робітників** на роботу до Прус якогось Едварда Михайла Мерака, арештовано оногди на двірци в Ярославі, коли вивозив партию робітників, около 100 осіб, мужчин і жінок з охрестности Чесанова і Любачева. Він обіцяв тим людем платню по 2 К. на день з додатком хлїба, омасти та набілу а тимчасом в контракті, котрий списував по нїмецки визначав заплату лиш по 1 марці, і 15 феників. (Дві корони на пруські гроші значать 1 марку і 70 феників). Один з робітників дав собі на двірци прочитати контракт якомусь подорожному і так мантїйство Мерака вийшло на верх; его арештовано і відставлено до суду.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Опава 26 липня. Вчера прийшло до згоди межи польскими і ческими послами соймовими а нїмецкими. Нїмцї згодили ся на поправки селяньских послів в законї о польованю і посли тї вернули до сойму і взяли участь в нарадах.

Петербург 26 липня. Цар Николай возьме участь в великих маневрах фльоти в Ревли, котрі відбудуть ся на другий місяць.

Софія 26 липня. З причини розписаня розправи против Сарафова, відкликано заповіджений на недїлю конґрес Македонцїв.

Батум 26 липня. Вчера в полудне лучила ся експльозия в густо заселенім середмістю, в наслїдок чого дуже богато осіб погибло. Число їх не дасть ся навіть в приближеню означити. Цїле середмістє розвалене.

Льондон 26 липня. В наслїдок хмаролому залила вода в Льондонї богато низше положених домів і цїлу підземну зелїзницю, так що комунїкация була перервана. Вода досягала місцями до 8 стіп висоти. Шкоди міліонові.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розумів ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

V.

Укриті в гущавинї ясминових корчів, заживали жонґлєри трубадура в огородї замкового вечірного холоду. Товстий Венедикт лежав на череві, худий Іван простягнув ся горілиць, підложивши руки під голову.

— Як так дальше пїде, пошукаю собі иншого поета — відозвав ся Іван, позіваючи широко.

Венедикт лїниво обернув до него голову.

— Знов тобі з нуди щось дурного снує ся по голові — воркнув. — Або нам тут зле? Єди більше як треба, вино знамените, цїлий день можна спати...

— Така бочка лою як ти, гадає лише о їдї, напитку і спаню...

— А ти о чім гадаєш, тичко до підпираня винограду? Може о дївчатах? Дав би ти вже раз спокій і не робив солодких очий до кождої спідницї. Гадав би хто, що молодець... Трубадур, дивіть на него.

Іван не обидив ся на товариша. Жили з собою від многих лїт. Вандрували від замку до замку, показували ріжні штуки на ринках місточок, бували разом на возї і під возом, як лучало ся. Худий привик до грубої мови товстого і не звертав уваги на его насьмішки.

— Зле нам тут не єсть, але дармуємо страшенно, а від дармованя не буде кишеня повнїйша. Придалось би трохи більше гроша — говорив Іван.

— От, не грїши — воркнув Венедикт. — Можнїйшого, ласкавійшого трубадура від нашого лицаря, не найдеш на цїлім побережу, почавши від Перпіньян аж до Марсилиї. Инші трубадури велять жонґлєрам платити за свої піснї, а наш Вільгельм не лиш нїчого не бере, але коли котрому з нас доскулить біда, то ратує і власну мошонку отворить. Инші дїлять ся з жонґлєрами веселим заробком, а він нїколи не питає, що привозимо з дороги до дому.

— Не перечу, що пан Вільгельм ласкавий пан. Але бачиш, мого найстаршого хлопця хотів би я віддати на осїнь до оо. Венедиктинів і треба менї гроший. Червень вже кінчить ся. Колиж ми виберемо ся в дорогу?

— Ждім терпеливо, аж в голові нашого трубадура уродять ся які нові піснї.

— Чекаємо вже два місяцї, а о нових піснях анї чутки. Щось незвичайного дїє ся з нашим паном. Чи ти не замітив, Венедикте, що в его голові щось зіпсувало ся. Давнїйше все веселий, дивить ся на нас від якогось часу зпід лоба і уникає нашого товариства. Волочить ся по лїсах з соколом, луком і псом, сидить цїлими годинами на бальконї вежі, а від пісни утїкає. Давнїйше все вічливий для всїх, став злий, непривітний, нападистий. Вчера, коли я насьмівав ся з его блїдости, так мене почастував по лици, що та чарівниця Аґата мусїла цїлу піч варити ріжне обридливе зїлє, заки моя губа трохи відпухла. А нехай же єму не знати що! Я не знав, що має таку тяжку руку.

Венедикт сердечно засьміяв ся.

— Добре тобі так, урвителю — відозвав ся відтак. — Не насьмівай ся з доброго пана.

І нахиливши ся до Івана говорив шепотом:

— І ти такий дуже премудрий всезнайко, що всюди ніс сунеш, а не догадуєш ся причини журби нашого трубадура.

— Той дурак гадає, що скаже менї щось нового — глумив ся Іван.

— Ще ти не знав, що будемо на Червонім замку, а я вже міркував, що тут стане ся. Гадаєш о ґрафини?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).